

maria marian

vând loc de veci

proză scurtă

CORECTBooks

Maria MARIAN

VÂND LOC DE VECI!

- proză umoristică -

Editura Virtual

2012

ISBN (e): 978-606-599-971-8

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Cuprins

FAMILIE MARE!	6
AVEM ȘI NOI DREPTUL.....	9
MOȘTENIREA.....	11
TALENTE UNIVERSALE	15
DUMINICĂ	17
O ZI LIBERĂ	21
DIN GRABĂ	26
LA PLIMBARE CU CISTERNA.....	28
30 DE ANI!.....	29
PLAJĂ PE ALESE.....	30
CE-MI TREBUIA MIE CONFERINȚA?!	31
RECUNOȘTINȚĂ.....	34
CONSACRARE.....	36
RESURSE	36
CAMPING LA FLORENȚA.....	42
„CHEVROLET” sau „MERCEDES”.....	44
DUPĂ NEAMURI CU PĂSĂRI ÎN CURTE	47
O OCAZIE RARĂ	51
PIELEA DE SAGRI.....	53
SFEȘTANIA	55
GROAPA.....	58
REPAR FRIGIDERE.....	60
PROVIDENȚA	63
NAȘTERE FĂRĂ DURERI.....	66
PRIMA LECȚIE SCRISĂ.....	70
DAR MĂMICA... ..	72
EXEMPLE	75
NUNTA LUI FILICĂ	77

BOTEZUL	79
COMETA.....	81
UN CAZ DE BUNĂVOINȚĂ.....	83
INTRAREA GRATIS	86
MAI SERVIȚI!	87
ÎNMORMÂNTAREA	89
VILĂ LA CHEIA	91
CE-NSEAMNĂ O BUNĂ ORGANIZARE!	93
EU ȘI TATA FACEM SPORT	95
S.O.S.....	95
ȘOFERI ȘI ȘOFERIȚE.....	100
CU FAMILIA LA CIRC.....	104
EHEI, CÂND ERAM EU MIC!.....	107
AZI NU MĂNÂNC!	115
LINIȘTE	117
CE OAMENI, DOM'LE!	120
NU ȘTII CINE TE POATE RĂZBUNA!.....	122
BANDA PESTRIȚĂ	126
TEIUL ȘI ARAMA.....	132
TEHNICĂ ÎNALTĂ	135
POLIGLOTUL.....	136
SAFARI LA HAMBURG.....	137
ANGAJEZ FEMEIE DE SERVICIU.....	139
CINE PE CINE A NĂSCUT?	142
VÂND LOC DE VECI.....	144
REVELION LA PADINA.....	147
CORUPȚIA.....	154
COLIVA-I GATA! UNDE-I MORTUL?	156
SĂ NU TREACĂ DE GARĂ!.....	159
DUȘMANUL DIN VALIZĂ	161
ÎN PEȚET	163

I AM SORRY!	165
NELI, TOTUL E O.K.!.....	168
HAI, MĂMICUȚO, CĂ NE BATE!.....	171
N-AM NOROC CU A ȘAPTEA ARTA.....	173
DIN CAUZA SIMETRIEI.....	177
CELE TREI CEASURI RELE ALE UNUI INSTALATOR.....	181
VEDENII	183
PANTOFII DE LAC	185
CARMEN DE LA ANINOASA.....	186
MAI BINE MAI TÂRZIU!	188

FAMILIE MARE!

Aud adesea: „Are neamuri, așteaptă o moștenire. Sau: „I-a murit o mătușă și are o casă de la ea.” Sau: „Văru-său nu are moștenitori, o să-i lase lui mașina și tot ce mai are”...

Niciodată n-am reușit să înțeleg cum și-au făcut unii rost de astfel de neamuri. Neamuri am și eu. Am o puzderie, pe care le pot lăsa moștenire oricui se simte singur pe lume. Numai că ale mele n-au nimic de lăsat după moarte. Iar cât sunt vii, au atât de multe probleme, că te miri cum le pot inventa. Boli, procese, nevoi materiale, certuri, memorii. Și eu, care stau la București, sunt ținta tuturor solicitărilor. Un fel de birou de reclamații și sesizări, avocat general, ministrul sănătății, șeful comisiei de pensionări și grațieri, ministrul justiției și al finanțelor.

Asta nu pentru că ei ar avea despre mine cine știe ce păreri excepționale, ci pentru că nu mai au pe altcineva în București, iar eu funcționez ca un fel de delegat al neamului meu imens pentru rezolvarea vastei lui arii de necazuri și preocupări. Și au un mod cu totul aparte de a trata problemele. De exemplu, un văr, cioban, a furat niște oi. A furat, dar pentru familia noastră nu e furt. „A luat” din oile lui. Din cele „date” la cooperativă. Altu! s-a plictisit să mai meargă la serviciu. Greu serviciul, e drept. La pădure, la tăiat copaci. A făcut niște bătăături în tălpi, de o adâncime incredibilă. Tot o formă de creație, specifică familiei noastre, că nici doctorii n-au mai văzut așa ceva. Și a venit la mine să-l... pensionezez.

Da! Nici nu m-a întrebat dacă am vreo legătură cu treaba asta. Dacă am ajuns la București, înseamnă că pot orice. Altul a venit chiar cu peșcheș, din partea cooperativei din sat, să-i ajut să obțină un... tractor. Fără bani, că bani n-au. Și un *pikamer* pentru spart piatră la carieră. Tot fără bani. Au auzit ei că se poate, prin transfer de la o întreprindere de stat. Degeaba i-am explicat că eu nu pot și că, în general, nu se poate, că e alt sector. N-a înțeles și pace cum vine asta, alt sector. A rămas convins că mi-am luat-o în cap, că am uitat de unde am plecat, că fac pe grozava și nu vreau să-i mai servesc.

De fapt, eu nici nu am plecat de acolo de unde vin cohortele de rude. De acolo a plecat mama, acum mai bine de 70 de ani. Dar am impresia că, așa cum unii își cercetează arborele genealogic și-și stabilesc strămoșii, să se mândrească cu ei, ai mei își cercetează descendenții și-și stabilesc urmașii ca să dea de ei. Și au dat. M-au descoperit.

Înainte de mea au mai avut un bucureștean. Unul care ajunsese general. Noi suntem harnici. Dacă ne apucăm de ceva, apoi o facem. Acela avea și bani. Dacă nu-i putea servi cu relații, le dădea

ceva bani și mai scăpa. Eu n-am cum să scap. Cred că e și o predestinare să nu pot scăpa. Am încercat și nu mi-a mers. Iată: într-o dimineață, pe la ora 6, primesc un telefon din provincie, de la un văr:

— „șoală (diminutivul de la verișoară), vezi că vine văru’ Ion la București, să-l internezi la spital și să-l pensionezi.

— Care văr Ion?

— Nu-l știi ,tale (matale). E unul din partea lui nea Gheorghe.

— Care nea Gheorghe?

— Nu-l știi ,tale. E văr cu țața Tia.

— Dar unde vrei să-l internez?

— Vezi ,tale, unde trebuie, să iasă mai repede cu pensie, că n-are cine lucra acasă, la grădină.

— Dar dacă nu-l cunosc?...

— Te duci și-l aștepți la mașină, la autogară. E slab și are doi desagi.

— Când vine?

— Azi. A și plecat acuma, cu cursa de șase.

— Dar eu am serviciu, n-am cum să merg la autogară.

— El te așteaptă acolo. Dacă nu, vine acasă, că știe adresa.

Resemnată în fața inevitabilului, mă organizez și întreprind o strategie. M-am gândit: cum ar fi procedat generalul, pe care n-am apucat să-l cunosc, dar care mi-a lăsat o asemenea moștenire. El ar fi sacrificat ceva bani, ar fi trimis un om și ar fi scăpat. Am dat și eu 100 de lei unui fost infirmier, acum pensionar, cu rugămintea să meargă cu mama la autogară, să-l întâmpine pe văru Ion și să vadă dacă-l poate ajuta cu ceva.

Pentru mama, plecarea la autogară, care se află la marginea Bucureștilor, este o adevărată expediție. Dacă tot se duce în partea aceea, vrea să facă și o vizită unei cumnate. Dar nu știe bine drumul, așa că telefonează unei verișoare să-i dea adresa. Aceasta, pensionară, are și ea chef de o plimbare și va merge cu mama la autogară, îl iau pe Ion, îl dau în primire lui nea Petrică - cel cu suta și cu relații la spitale - și își văd de vizită.

Telefonează să se asigure că cumnata e acasă. Da, e acasă. Îi pare bine de vizită. Mai mult, le întâmpină la autogară.

Eu eram din ce în ce mai mulțumită de mersul evenimentelor. Mă simțeam eliberată, liniștită.

Desfășurasem forțe masive în întâmpinarea inamicului, ca o adevărată urmașă a generalului.

M-am dus la școală, mi-am ținut orele, m-am întors acasă. „Dacă n-au ajuns aici, mă gândeam, înseamnă că au rezolvat.”

Mă dezbrac să fac un duș. Când să intru în baie, aud soneria. Mă reped la intrarea de serviciu, convinsă că e nea Petrică, cu vestea bună. Dar la ușă, nimeni. Cine să sune? Mama are cheie. Deschid ușa din față. Rezemat cu mâna de canat, un om de vreo 50 de ani, îmbrăcat modest, încălțat cu niște

sandale rupte, cu doi desagi deșelați în mână, se uita zâmbind încurcat.

— Bună ziua.

— Bună ziua, îi răspund eu, presimțind o catastrofă.

— Eu sunt văru Ion.

— Dar de unde vii?

— De la autogară.

— Nu te-ai întâlnit cu mama mea, cu Jenica lui Stelică, cu tanti Țica, cu un om?

— Nuuuuu! spune el, șoltic. M-am dat jos la altă stație, nu la cap. M-am dus apoi la stația de la cap, dar eu merg cam greu, din cauza bătăturilor; ei or fi plecat până am ajuns. Mașina a venit pe la opt, iar eu am ajuns la cap abia pe la zece.

Mă uitam prostită la el. Atâta energie desfășurată, atâția oameni dispersați pe teritoriul Capitalei, bani cheltuiți, pentru ca, până la urmă, el să fie aici, pe capul meu, la o oră când la niciun spital nu mai pot găsi pe cineva să-l vadă.

M-am gândit cu milă la mine, m-am uitat cu milă la el. Ce să-i fac? Neamul meu! Asta e!

— Hai, Ioane, în casă!

A intrat. Altfel, om simțit, s-a descălțat, s-a spălat pe mâini.

Desaga cea leșinată a început să dea semne de viață, să se zbată. Avea o găină vie în ea. Mi-o adusese plocon.

Telefonez la mătușa unde trebuia să fie mama. Da, erau acolo, toate trei, în mare chef. Uitaseră de mult de Ion. Nea Petrică intrase la o bere. Urma să vină acasă, nu se știe când.

— Cum? A venit Ion? Auziți, fetelor! A venit! Ha, ha, ha! A ajuns singur acasă. Deștept băiatul! Nu! Nu e nevoie să mergem. E Orica acasă. Are ea grijă de el!

Am avut, ce era să mai fac? Era aici, bolnav, se crease o situație de fapt. Talentul meu organizatoric nu se verificase.

L-am internat, l-am ajutat să-și mai vindece picioarele, i-am dat bani, i-am luat bilet de mașină. Dar el nu voia să se vindece, ci să se pensioneze. Să nu mai meargă la pădure. Asta n-am mai reușit-o. S-a supărat.

Aș fi vrut să-l ajut. Zău că aș fi vrut. Dar ce să fac dacă nu-i pot convinge pe toți de necesitățile familiei mele? Mă gândesc, deși cam rușinată că-mi pierd creditul, că poate acest insucces le va determina pe rudele mele să mă considere o incapabilă și să-și dirijeze considerația, găinile și solicitările spre alt reprezentant realizat al neamului nostru.

AVEM ȘI NOI DREPTUL

Seara și dimineața noi consumăm cea mai mare și mai interesantă parte a vieții noastre de familie. Ordonarea dimineților se face de cu seară, când punem ceasul să sune, când, ca o măsură suplimentară, eu și fiul îl rugăm pe soțul meu să nu ne uite adormiți. După ce ne programăm, începe brusc o busculadă, care, deși frecventă, ne ia, de fiecare dată, prin surprindere. Soțul meu cade brusc în somn, într-un somn adânc, cu sforăituri. Dar nu destul de adânc, încât să nu audă orice mișcare prin casă. Și prin casă e mișcare, nu glumă! Mama, pensionară, n-are somn, că doarme ziua, când e singură și liniștită. Seara, animată de noi, își caută de lucru prin casă. Eu, deși pic de somn, știu că tot n-o să pot dormi de sforăituri, așa că beau o cafea și mă apuc să lucrez ceva, că ziua nu e timp de nimic. Între timp, fiul se foiește și nu dă semne de culcat. Și el s-a obișnuit să lucreze noaptea. De ani de zile mă rog de el să doarmă noaptea, îl pândesc, îl pisez, totul în zadar.

Organizarea mea pentru lucru, certurile cu Adrian, agitația mamei produc niște zgomote care îl fac pe George să se oprească din când în când din sforăituri și să dea un pumn în ușa dormitorului sau în perete, așa, spre liniștirea spiritelor. Amuțim pe loc cu toții, care cum am apucat să fim în clipa loviturii, cu cearta-n gât... După câteva secunde, sforăiturile reîncep, tevatura se reia, casa reintră în normal. Mama se supără că e trimisă la culcare tocmai când se înviorase. Băiatul, fără să ia în seamă protestele mele, începe să lucreze. Fiul lucrează, eu lucrez până pe la 2-3 noaptea.

Ostilitățile reîncep pe la ora 5.

Soțul meu, adormit uneori încă de la televizor, se trezește devreme. Mergând la baie, o întâlnește pe mama, trează și ea. El, grăbit, ea, evident, cu chef de vorbă. De la baie iese tiptil, ca să nu-l mai acosteze, își face agenda pe ziua respectivă, se gândește la ceea ce are de rezolvat. Își face gimnastica. De cele mai multe ori ne uită pe noi și închide și ceasul, care lui nu-i mai este de folos. Alteori sare din baie, să mă trezească pe mine.

Mie, trebuie să mărturisesc, îmi place grozav să dorm. Mai ales dimineața. Și, ca o ironie, dorm prea puțin și trebuie să mă scol în fiecare zi devreme. Tot ceea ce mai pot face pentru mine este să-l rog pe soțul meu să mă lase să mai dorm zece minute. El e drăguț și, așa, șiroind de apă și dârdâind, că în camera noastră e în permanență frig, mă învelește și pleacă să-și termine baia. Uneori adorm imediat, la loc, spre invidia soțului meu, care, nu știu de ce, este atât de convins că el adoarme greu și doarme puțin. Dar, de cele mai multe ori, mai picotesc un minut, două, apoi mă rup cu mare regret din culcușul cald și încep tratativele de trezire cu fiul meu. Bat ușurel, cu sfială, la ușă. Nu se

aude nimic. Deschid ușa încet, niciun semn de trezire. Îl strig:

— Adriaaaaaan! E șapte, mămico!

El încearcă să-și dezlipească genele, nu mă vede, se întoarce și adoarme la loc.

Eu nu îndrăznesc să-l strig tare, ca să nu-i stric buna dispoziție pe ziua în curs, mai ales că este destul de morocănos dimineața. Mai stau în ușă, mai strig cu grijă, până se trezește.

— E șapte și cinci, auzi?

— Da. Mai lasă-mă cinci minute.

Plec la bucătărie să prepar masa de dimineață. Grăbită, să ajung și eu la 8 la școală. La 7 și un sfert mă înființez din nou și, ca hogaș, anunț mereu ora exactă, vremea frumoasă și faptul că mâncarea e pe masă și se răcește. Acesta este momentul cel mai greu din viața noastră de familie. Adrian, cu o figură tristă, îmi spune mereu același lucru: că i-am stricat ziua cu strigătele mele. (Se vede că le-a înregistrat pe veci undeva în cap și le reia în fiecare dimineață, independent de mine.) Apoi adoarme iar. La 7,30, soțul meu înghite ultima îmbucătură de mâncare, eu îmi scot moațele și îl strig de zor pe Adrian, de data asta tare, că tot i-am stricat ziua. El sare din pat, se uită la ceas și începe să se vaiete că întârzie la școală din cauza mea, că nu-l trezesc la timp.

Soțul meu asistă pasiv la această scenă: eu mă străduiesc să zâmbesc angelic, mai presus de toată zarva, îmi iau hainele și plec. După plecarea mea, totul se desfășoară normal. Băiatul se spală, mănâcă, pleacă și nu întârzie.

Nu știu de ce mi-a intrat în cap ideea că fără mine nimeni nu s-ar descurca. Și cheltuiesc atâta energie, și sentimente, și nervi... Și sunt istovită, și-i zăpăcesc pe toți, dar nu mă las. Avem și noi drept la o viață de familie. Nu?

MOȘTENIREA

Nu știu cât voi mai trăi, nu știu câți nepoți sau, cine știe, strănepoți voi avea. Un singur lucru știu sigur: că urmașii mei cu greu se vor descurca cu moștenirea ce le voi lăsa.

Nici nu vreau, de fapt, să-i încurc cu vreo moștenire, dar nu știu nici eu cum să mă descurc cu ea. E din ce în ce mai mare și mai încâlcită. Crește mereu, cum crește casa din oala fermecată din poveste. Și se diversifică mereu. Pot spune că este vorba de mai multe moșteniri.

Ca să nu lungesc vorba, iată care sunt:

Prima, cârpele și firele. Multe cârpe și fire. Mi-am băgat toți banii în cârpe și fire. Cârpe de mătase, de bumbac, de lână, fire de mătase, de bumbac, de cânepă și de melană, că e mai ieftină.

Țes, cos, brodez, am o furie a lucrului manual, cum n-ar fi sperat nici cea mai harnică dintre bunicile mele, care, având unsprezece copii, țesea, cosea, împletea, ca să-i îmbrace pe toți.

Poate credeți că m-am gândit la vreo afacere? Că vreau să câștig ceva? Nu! Eu vreau să lucrez. Toate materialele din lume mi se par insuficiente pentru modelele ce-mi bântuie capul.

Îngrozitor este că tot ceea ce gândesc și tot ce îmi imaginez mi se pare că voi putea realiza. Și cumpăr mereu și am în casă, peste tot, sacoșe și pungulițe cu pânzeturi, cu dantele, cu șuitaș, cu macrameuri. Și seara, când să mă culc, trebuie să mut câteva sacoșe ca să ajung la pat, și dimineața, când să mă îmbrac, trebuie să mut câteva sacoșe ca să eliberez ușa șifonierului.

Și creez. Creez întruna.

Creez modele de tapiserii, modele de rochii, ceramică, pictură. Nu aleg. Talentul meu este universal. Nu am un gen. Tot ce-mi place e genul meu. Ca bărbații afemeiați, care se scuză că ei găsesc ceva frumos la orice femeie. Nu-mi fac probleme când cheltuiesc din banii familiei, când mă îndatorez. Pentru mine, arta este totul.

Deci, prima moștenire vor fi cârpele rămase nelucrate și creațiile mele. Sunt kilometri de fire, de cârpe și de dantele, kilograme de materiale, ceramici, vopsele, kilometri pătrați de hârtie și de pânză mângălită.

Treaba urmașilor ce vor face cu ceea ce rămâne după mine!

Eu dăruiesc întruna, dar creez mult mai mult. Nu pot înnebuni lumea cu ideile mele. Tot mai rămân destule în casă. Și apoi, trebuie să las ceva moștenitorilor. Deh! O strămoașă artistă e totuși ceva!

Dacă mai trăiesc doi ani, chit că mai încarc casa cu mii de creații, sper să reușesc să-mi plătesc

datoriile. Dacă nu, urmașii mei vor trebui să primească, cu „recunoștință” - cum scrie în actele de donație -, și plata datoriilor mele nesăbuite. Aceasta ar fi a doua moștenire pe care le-o las alor mei. Orice încercare de a mă opri a fost zadarnică. Acum, nici nu știu dacă trebuie să mai trăiesc, în speranța că le voi plăti, sau e mai bine să mor mai iute, ca să nu fac altele și mai mari.

Asta nu-i pot întreba nici pe ai mei, că sunt prea generoși și prea încurcați ca să poată da un răspuns. Și, în general, s-au resemnat și mă lasă în plata Domnului...

În urmă cu vreun an, soțul meu a făcut o încercare firavă de a-mi lua gestiunea banilor. Am redactat și un proces-verbal în care scria de predare a banilor, dar după ce a analizat balanța de venituri și de cheltuieli, a tot amânat preluarea, până când, într-o zi, mi-a spus: „Ce vrei să preiau? Datoriile tale? Scapă mai întâi de ele și apoi vom vedea!”

Cu speranța asta a lui...

Până una-alta, ca să am timp de creație și libertate în cheltuieli în timpul vacanței, l-am trimis pe soțul meu într-o excursie în străinătate. Mă încurca la treabă. Cu el, trebuia să fie casa cât de cât mai ordonată. Nici nu contează că excursia m-a costat patru-cinci mii de lei, bani care, fiindcă nu-i aveam, s-au adăugat la datorii. Am fost lăsată liberă, am „creat” două tapiserii și două rochii, care nu mă costă decât trei mii de lei. Nici pe ăștia nu i-am avut. S-au adăugat și ei; tot la datorii.

Din păcate, nu-mi ajunge că mă consum eu și banii mei, ci atrag întruna noi amatori de artă.

Clasicii spun că un om este mare nu prin ce face, ci prin ceea ce declanșează în rândul celorlalți.

Clasicii aceștia sunt vinovați că eu m-am bizuit nu atât pe capacitatea mea de lucrător, cât pe cea de propagandist. Am intrat în Asociația artiștilor amatori, am devenit repede vicepreședinte, am amplificat secția de artă decorativă, am exasperat-o pe Vichi Popescu, șefa secției, cu mulțimea de talente nedescoperite până acum, din cauza ignoranței omenirii, am înnebunit-o pe profesoara mea de artă decorativă, cu tinerele eleve de 40 și 50 de ani, care vor să devină nemuritoare prin artă. În institutul în care lucrez am organizat un cerc de artă decorativă unde se imprimă, se fac flori etc., etc.

Aici, până acum, lumea era liniștită, pleca la 4 acasă. Acum, mișună după-amiaza prin școală, lucrează.

Mai lucrează și ziua. Îi caută rectorul prin birouri, ei sunt la atelier, imprimă, am avut mai multe expoziții ale cercului. Ce mai, m-am realizat! De artă nu mai am timp, sunt numai activistă. Dar lumea mă ia drept artistă.

A treia și cea mai grea dintre moșteniri este însăși pasiunea pentru artă. Le-am transmis-o și prin ereditate, și prin epidemie. Lui fiu-meu, prin ereditate, iar norei mele, prin contagiune. Cârpele și datoriile mele sunt nimic pe lângă morbul artei și al nevoii de a achiziționa materialele „rare”. Și ne lamentăm întruna că nu mai avem bani, dar nu ne lăsăm.

Mă consolez însă cu gândul că ei stau oricum mai bine decât copiii lor. Pe bieții lor moștenitori cine știe ce-i mai așteaptă! Ei doi sunt arhitecți. Materialele pentru arta asta nu sunt numai scumpe,

rare și voluminoase, ci și grele.

Din păcate, influența mea artistică se exercită în toate direcțiile.

Acum a cuprins-o și pe ma-mare. Dar ea este un om practic. Așteaptă un ce profit de pe urma acestei activități. Și eu, ca s-o ambalez și s-o determin să mă ajute, i l-am promis.

Dintre toți, soțul meu părea cel mai detașat de aceste lucruri. Din când în când mă ajuta cu câte un C.A.R. să-mi plătesc datoriile, să mă cârlesc, în genul lui moș Arvinte; să iau din poale și să pun în spate. Era și destul de mulțumit că am ce face când mă lasă singură, că, luată de preocupări, nici nu-l întreb de unde vine etc.

Până într-o zi, când, într-un elan de îndrăzneală, am depus câteva tapiserii la Fondul plastic. Când am plecat cu ele, n-am spus nimic nimănui. Mai ales că eventualii bani erau gata programați. Erau destinați orfanilor unui student mort, a cărui familie o întrețineam eu și cu colegii lui, studenții mei din anul IV la Facultatea de Instalații.

Cei de la Fondul plastic mi le-au primit și mi le-au evaluat la o sumă neașteptată. Dându-mi seama că s-ar putea să primesc mult mai mult decât am sperat, n-am rezistat și le-am spus alor mei ce succes grozav am avut. A fost o surpriză extraordinară. Toți își dădeau cu părerea ce să facem cu banii. Unul, să-i dau lui Fănică, să termin la el cu datoria. Altul, să dăm fiecărui creditor câte ceva. Altul, să nu plătim datorii, ci să băgăm banii în materiale, că se întrevede o afacere foarte rentabilă. Mama, nu, să-i punem la C.E.C. pe termen, că luam dobândă mare și nu ne putem atinge de ei, și o să ne trezim așa, treptat, cu o avere. La ea, banii sunt totul, nu are cu ei niciun scop, niciun program. Ea vrea bani, și atât. De aceea, eu, știind-o fără nicio orientare în acest sens, o ajut. Îi cheltuiesc eu. Este o întreagă strategie să pun mâna pe ei. O artă. Îi demonstrez câte o săptămână, aparent fără niciun țel, ce grozave lucruri și-a cumpărat cutare, ce bine se câștigă din activitatea cutare. Bineînțeles, eu știu dinainte că n-o să câștig nimic, ba, chiar, că o să pierd, dar dacă îi spun astea, adio bani!

Ea mă ascultă, nu zice nimic. Am impresia că a căpătat un reflex. Simte că eu am mai mult timp de vorbă tocmai când am mai multă nevoie de bani. Și tace. Tace, că mă scoate din sărite.

Ei, ca s-o scurtez, până la urmă, înving eu. Cu rugăminți, cu scandal, cu tact, dar înving. O înving, adică, pe mama. Că pe urmă, cum rămân eu, este altă poveste.

Și cum spuneam, după vestea cea mare, ei au socotit, s-au certat, s-au înțeleș, au terminat, obosiți de discuții.

Când i-am văzut potoliți, am început, timid, pe ocolite, să le explic că, de fapt, nu le-am vândut. Că doar le-au apreciat, le-au evaluat și le-au scos la vânzare. Când se vor vinde, vom vedea.

S-au desumflat cu toții.

După un timp, nu știu ce discuție am avut cu soțul meu și îmi reproșează că mă împrăștii în prea multe, că nu scot nimic din nicio activitate, că doar cheltuiesc în neștire.

Înghit critica, tac, dar trec pe la Fondul plastic, să văd și eu cum este treaba. Nu știu cu cine

mă confundă vânzătoarea, că-mi spune, peste măsură de amabilă, că lucrările mele s-au dus, au fost foarte apreciate, „să mai aduceți?”. Eu, să înnnebunesc, nu alta! Era să mă calce și autobuzul, de fericită ce eram.

Chiar în seara aceea aveam de făcut o vizită. Mă duc cu soțul meu și le spun la toți că mi s-au vândut lucrările. Și o iau pe departe cu apropourile, că unii nu au încredere în talentul meu etc., etc.

Simțeam cum soțul meu se face mic sub aluziile mele. Apoi s-a ambalat. Se interesa în fiecare zi de costul lucrărilor, de procentele Fondului plastic.

I-am spus și mamei, tot cu reproș, că vezi, mamă, mi s-au vândut, iar dumitale nu-ți plăceau.

A doua zi, trec din nou pe la magazin, să mai aud o dată vestea cea frumoasă, dar aflu, spre marea mea nedumerire și încurcătură, că „nu, mă scuzați, nu erau ale dv. Dar, așteptați puțin, că se vor vinde.”

Am așteptat, ce era să fac?! Am așteptat circa o lună. Ce a fost în sufletul meu în acest timp nu poate fi descris. Ca un hoț, mă temeam să nu se descopere că nu mi s-a vândut nimic, că aștept în zadar să primesc niște bani. Îmi era frică de mama, milă de George, care se ambalează din orice ca un copil, mi-era rușine de toată lumea. Mi se părea că toți știu că m-am lăudat cu cai verzi pe pereți. George se și vedea plin de bani, nu-i mai părea rău de cheltuieli.

Peste o lună, au început într-adevăr să se vândă. Dar banii se iau în luna următoare.

Oricând s-ar lua, oricât de puțin, dar să mă văd pe un stat de plată, să-mi spăl onoarea în fața familiei și a prietenilor.

Cred că mama de la început nu m-a crezut. Și nici azi nu crede că s-a găsit cineva să aprecieze arta mea, din care ea nu înțelege nimic. O enervează mai ales ceramica. De când aduc „nămolul”, cum îi spune ea lutului, și până ajunge să șteargă praful de pe obiectele finite, ea tot nervoasă este.

I-ar plăcea și nu i-ar plăcea. De hatârul meu, îmi și ajută la tapiserie și la vestimentație. Dar să le aprecieze, nici vorbă! În casă nu le ține. Mi-a spus: „Fă-ți și tu un colț pe balcon, unde să-ți pui tablourile.”

Acum aștept primii bani de pe arta mea. I-am cheltuit de mult, dar ai mei tot îi mai socotesc și-i dirijează.

Și lumea așteaptă... și speră mult de pe urma acestei înșelătoare înclinații, care promite, care mă orbește, care-mi răpește timpul și banii, care înghite până și aspirațiile urmașilor mei.

Colegii mei și familia așteaptă expoziția mea personală. Colegii, din curiozitate, să vadă cum mă lansez în artă; familia, în speranța că-și va scoate o parte din cheltuieli.

Eu, speriată și de așteptările unora, și de ale celorlalți, amân cu disperare expoziția. Pretextez mereu cu ceva. Mă tem să nu mă compromit și într-un sens, și într-altul. Prefer atmosfera nebuloasă de speranță, de perspectivă, de neîncredere și de nesiguranță, care plutește în jurul meu, riscului unei confirmări sau a unei infirmări. Și lumea așteaptă...

TALENTE UNIVERSALE

În familia mea au fost practicate toate artele. Muzica a fost reprezentată în două etape distincte: prin 1920-1921, când unul dintre frații mamei, cioban, cânta dumnezeiește din fluier. Publicul imens de oi îl asculta pierdut, tâmpit, spațiul infinit amplifică armoniile și ducea ecoul în nemărginire, brazii erau sufitele și cortina, soarele reflector, vântul aplauzele.

A doua etapă, prin ,960, când, din primii bani ce i-am putut strânge în viața mea, i-am cumpărat fiului meu un pian. De fapt, era un vechi vis al meu, o dorință nemărturisită și nerealizată, de a continua talentul neamului meu din partea mamei. Dar mă jenam să o mărturisesc și mă sfiam să mai încerc. Când am avut bani de pian, era prea târziu pentru mine. Așa că fiul meu, unicul meu fiu, avea acum atât șansa, cât și misiunea sacră de a realiza toate lucrurile ce mi le dorisem eu și nu le putusem realiza din lipsă de talent, de bani, de timp, sau de curaj.

Pianul avea și coadă. O coadă mică. Acesta fusese mai ieftin. Dar în locuința noastră restrânsă, se schimbăse complet raportul dintre instrument și spațiu. Aici, pereții amplificau ecoul, oile unchiului meu erau nimic pe lângă noi - soțul, mama și eu -, care ascultam încremeniți cele câteva sunete ce le articula talentatul și norocosul nostru fiu. Lua acum și lecții de pian, cu o profesoară adevărată, deși el cânta mai bine țigănește, după ureche; îi era cam lene să învețe savantlăcurile muzicale ale profesoarei.

Dar soțul meu nu acceptă decât performanțe. Așa că a început să se amestece serios în lecțiile băiatului. Soțul meu este afon, nu poate lega două note muzicale. Pentru el, orice om care cântă, chiar prost de tot, este un muzician. Spun aceasta nu ca să-i scad meritele, ci pentru ca să înțelegeți ce fericire l-a apucat când, după câteva lecții de muzică, profesoara i-a spus că fiul nostru este un geniu muzical.

Las deoparte faptul că el a crezut-o imediat, dar se și vedea în loja oficială, în chip de tată de geniu, primind aplauzele mulțimii entuziaste. Pentru că, dacă Adrian avea rolul să-mi realizeze mie visele din copilărie și din tinerețe, avea și rolul să-i ofere tatălui ocazia să se laude cu el.

Vorbind despre Adrian, el întreba, de exemplu: „Așa-i că băiatul meu e talentat?” Și oamenii, ce să mai zică: „Sigur, dom' director. E grozav de talentat!”

Venind acasă, el îmi relata dialogul cam în felul următor: „Știi ce spunea cutare? Că Adrian e grozav de talentat!”

Așa a fost posibil să creadă și „descoperirea” profesoarei de muzică despre „genialitatea”

fiului nostru. Și de aici a început un circ de nedescris. S-au unit amândoi, să-l pregătească pe Adrian pentru școala de muzică. Ea îi preda lecțiile, iar el îl „asista” la exerciții. Îl asista, adică îl bătea peste degete cu o nuia când i se părea că nu e atent la lecții.

La început, m-a amuzat preocuparea lui pentru muzică și pentru lecțiile fiului. Dar văzând ce chin începe pentru băiat și ce iese din ideea mea cu muzica, am vrut să renunț. Supărare mare pe amândoi „profesorii”. Adrian, căruia la început îi plăcuse foarte mult să cânte la pian, aștepta acum, cu ochișorii în lacrimi, rezultatul disputei noastre, dorea din suflet să înving eu și să se încheie povestea cu pianul.

Profesoara, mai mult uimită decât jignită, mă întreba cum e posibil să nu-mi dau seama de interesul copilului. Or, eu tocmai de aceasta îmi dădeam seama. Că îl vor convinge că e cine știe ce talent și se trezește, la 18-20 de ani, ratat. Eu vedeam bine că nu e vorba de genialitate. Era un om normal în materie de artă, ca toți din partea noastră. Nu afon, ca soțul meu.

— Lăsați-mă, doamnă! Ce geniu? Dacă trebuie bătut să-și facă lecțiile de muzică!

— Și pe Mozart îl băteau. Și la patru ani dădea concerte! Sunteți o mamă inconștientă! Vreți să știți ceva? Și dv. sunteți un geniu muzical!

Am crezut că leșin. Soțul meu era pierdut de atâta fericire. Era în stare de orice, ca să cultive „geniile” pe care pusese mâna.

Ce să mai lungesc povestea. Am dat afară profesoara, m-am certat la cuțite cu George, am încetat tentativele în domeniul muzicii.

„Geniul”, după ce a scăpat de profesoară, vreun an nu s-a mai apropiat de pian, deși îi plăcuse așa mult. Îl regretă și azi. Îl regretă, pentru că soțul meu, care, vă spuneam, nu acceptă decât performanțe, după ce a eșuat ideea cu școala de muzică, i-a vândut pianul și și-a cumpărat cauciucuri noi la mașină.

În familia noastră începuse o altă epecă. Îl dăduse pe Adrian la înot, sperând ca măcar în domeniul acesta să realizeze performanțe, și avea nevoie de cauciucuri noi, să-l ducă zilnic la bazin.

DUMINICĂ

M-am bucurat că nunta lui Dan va fi sâmbătă seara. Cu programul actual al restaurantelor, termini devreme și a doua zi te simți bine, odihnit.

A fost o nuntă frumoasă, dar părinților băiatului li s-a părut prea oficială și ne-au chemat și a doua zi, la ei acasă, să petrecem pe săturate. Să venim pe la 11, au spus, că le face plăcere să stăm la masă împreună.

De când au spus asta, eu am început să mă frământ, îngrijorată. Nici nu știu ce s-a mai întâmplat. Așa, în general, mi s-a părut că nunta a mers. Da' nu m-am mai putut gândi la ea.

Ce aveam de făcut eu duminică?

Trebuia să-i duc ceva de mâncare unei prietene ieșite din spital. Apoi, murise mama unei colaboratoare de la Asociația artiștilor plastici amatori și trebuia să-i trimit o telegramă de condoleanțe și să-i duc, împreună cu alte colege, niște flori, dacă nu la cimitir, cel puțin acasă.

Trebuia să corectez din mașină o lucrare pe care urma s-o duc unui coleg, ca s-o dea la editură. Fiul meu pleca la Galați, într-o documentare, trebuia să-l ajut să-și facă bagajul; în sfârșit trebuia să mă duc până la cumnată-mea după niște bani.

Dar toate astea nu puteau avea valoare în ochii soțului meu, căruia îi place ca în cercul lui de colegi și de prieteni familia să fie familie.

Iată și duminica de care vorbesc. Mă scol devreme, pe la 6, cu gândul la bagajele fiului și la lucrarea pentru editură. Termin eu, băiatul pleacă, se face ora 9, se trezește soțul meu.

— N-ai uitat, zice. La unsprezece trebuie să fim la Fănică!

Cum să-i mai spun eu de prietenă și de înmormântare?

— N-aș putea să vin eu puțin mai târziu? Ar trebui să mă reped cu o lucrare la editură.

Soțul meu este foarte sensibil la cariera mea didactică. Prin urmare, contam pe asta și am mizat pe ea. El stă puțin, se gândește, își dă seama că nu i-ar sta rău să spună că soția lui e foarte solicitată, că și duminicile e chemată la edituri, academii etc. Desigur, nu ar fi fost același lucru cu prietena bolnavă sau cu înmormântarea. Cum să te lauzi cu o nevastă care merge duminica la o prietenă bolnavă sau la o înmormântare și care, pe deasupra, renunță și la o masă de nuntă pentru asta?

— Bine! Dar nu mai târziu de ora unu, îmi face el o concesie, cu aerul că nici nu-i pasă de academiile mele.

Mie atât îmi trebuia. Să scap de ora asta 11. Pe urmă, văd eu când mai ajung.

Sună și Fănică, ne roagă să nu-l ținem flămând, să fim punctuali.

Soțul meu începe să-și facă gimnastica. Pe la ora 10, eu îl anunț că plec. și că printre drumuri trec să-l iau, să-l duc, pentru ora 11, la masă.

Plec la prietena mea, în Floreasca, să-i duc un pui și niște fructe. Ea, sărăcuța, nu mai ieșise pe stradă de o lună. Era gata îmbrăcată și mă aștepta ca un cățeluș cuminte la ușă.

— Nu mă duci și pe mine până la expoziția lui Ion

Gheorghiu, la palat? Mi-a vorbit doctorul meu despre ea. Mi-a spus că nu-i place deloc. Și vreau să o văd și eu.

— Bine, te duc, dar te las acolo până-l duc pe George la nuntă și până-mi iau niște bani de la Nuți, din Magistrală. Poți să stai cam trei sferturi de oră în picioare?

— Sigur, chiar îmi face bine!

Și plecăm.

O las în fața muzeului și plec la Nuți, în Magistrală.

Urc la etajul 10 și găsesc aici un balamuc de zile mari. Fetița nu voia să plece cu Costică, tată-său, care se ducea la unchiul lui Nuți, să meargă împreună la cimitir, la răposata nevastă-sa. Costică era supărat. Nuți striga la Antonia, ea stătea mută, nu îndrăzneala să le spună că nu i place la cimitir. Costică pleacă trântind ușa, eu risc să plec fără bani, Nuți îmi dă totuși banii, eu iau fetița de mână, s-o duc după tată-său.

Coborâm, dar Costică nicăieri.

— Unde poate fi? o întreb pe fetiță.

— Cred că a plecat la unchiu.

— Știi unde stă?

— Da. Pe Giurgiului.

— Hai, să te duc la ei, că dacă te întorci acasă, te bate maică-ta.

Și plecăm repede, cu mașina. Pe drum încerc să o conving să nu mai fie încăpățânată, dacă a zis taticu să-l însoțească, să facă cum vrea el, că părinții nu-și fac sau nu-și iau copii numai ca să aibă bătaie de cap și cheltuieli. Că au și ei plăcerea să meargă cu copiii lor. Că nici lui Costică nu i-o plăcea să meargă la cimitir, dar dacă trebuie... Și că dacă s-ar duce ea cu el, nu i-ar mai fi așa neplăcut.

Am alergat ca o nebună să-l prind pe Costică, dar n-am reușit decât în fața casei lui unchiu-său, dincolo de „Bellu”. Am dat-o repede jos pe Antonia și am trimis-o la el, eu nu m-am mai dus. I-am zărit numai figura uluită când și-a văzut fata, pe care o lăsase la o distanță bunișoară, tocmai în centrul orașului.

M-am repezit până acasă, în Piața Romană, să-l iau pe George, care bătea nervos pasul la ușă. Ca să-l liniștesc, am încercat să-i relatez ceva despre ordinea ce am pus-o în familia lui frate-său. Se vede însă că nu ținea ca eu să mă amestec și acolo, că mi-a aruncat o privire asasină, așa că am tăcut.

Dacă am tăcut de tot, el n-a mai înțeles ce caut eu la Muzeul de Artă al R.S.R., când trebuia să-l duc în Piața Mare, la masă. la Fănică.

— Mai bine fii atentă unde mergi! Ce căutăm pe aici?

— O luăm pe Mariana.

— Parcă stătea în Floreasca.

— Acum e la muzeu.

— De când?! face el uimit.

— De azi-dimineață!

Descumpănit, n-a mai întrebat nimic, așteptând să-și dea singur seama de situație din desfășurarea evenimentelor.

La muzeu, Mariana bătea și ea pasul pe loc. Am luat-o în mașină și cu binișorul:

— Nu te superi dacă mergem întâi până în Piața Mare, să-l lăsăm pe George la o nuntă? Apoi te duc repede acasă, să nu te obosești.

— Nu mă supăr, zice ea. Mă mai plimb și eu.

Am ajuns repede, aproape exact, la nuntă.

— Să nu întârzii, zice George autoritar.

— Nu, dragă, se poate? Vin imediat.

După ce dispăre pe ușa blocului, îi spun prietenei mele:

— Ți-ar veni greu să mai mergi cu mine puțin? A murit mama doamnei Dihter și mă așteaptă doamnele Popescu și Mândreanu să ducem niște flori în Berceni. Au luat ele florile și pentru mine.

— Mergem, de ce să nu mergem? Evoluția e interesantă: spital, muzeu, nuntă, înmormântare. Numai să nu mă uiți la cimitir!

— Nu, dragă, nu mergem la cimitir. Mergem acasă la doamna Dihter.

— Hai, că-mi face plăcere să le văd pe colegele tale, artiste.

Le luăm de la Universitate pe cucoane, apoi plecăm în Berceni, la doamna Dihter. Acolo, doar fratele ei, un bătrân pirpiriu.

— Au plecat la cimitir.

— Unde e cimitirul?

— Afară din București, spre Vidra, dincolo de U.M.G.B.

— N-ați vrea să mergeți cu noi? Parcă mi-e teamă să ies cu mașina din București, fără un bărbat.

— Dar eu ce sunt? strigă doamna Mândreanu, căreia se vede că omul nu-i făcuse o impresie grozavă. Eu conduc, fac pene, am alergat și la raliu. Nu vă fie frică cu mine! Hai!

Am plecat. Parcă eram Jidovul rătăcitor. Am ajuns la cimitir râzând să murim, nu se știe de ce. Cred că de mine, că eram îmbrăcată de nuntă - cu o rochie nouă - și mergeam la cimitir. Ne-a trebuit